

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 6. prosinca 2017. [\[Multimedia\]](#)

Apostolsko putovanje u Mjanmar i Bangladeš

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću govoriti o apostolskom putovanju u Mjanmar i Bangladeš na kojem sam boravio proteklih dana. Bio je to veliki Božji dar i zato zahvaljujem Njemu za sve, posebno za susrete koje sam doživio. Ponovno izražavam svoju zahvalnost vlastima dviju zemalja i tamošnjim biskupima, za sav posao na pripravi i gostoprimstvu ukazanom meni i mojim suradnicima. Iskreno "hvala" želim uputiti stanovnicima Mjanmara i Bangladeša, koji su mi očitovali toliku vjeru i toliku ljubav: hvala!

To je bio prvi posjet Petrova nasljednika Mjanmaru i to se dogodilo nedugo nakon uspostave diplomatskih odnosa između te zemlje i Svete Stolice.

Htio sam, i u ovom slučaju, izraziti blizinu Krista i Crkve narodu koji je trpio zbog sukobâ i represijâ a koji se sada polako kroči prema novoj slobodi i miru. To je narod u kojem je budistička religija duboke ukorijenjena, sa svojim duhovnim i etičkim načelima i gdje su kršćani prisutni kao malo stado i kvasac Božjeg kraljevstva. Tu živu i gorljivu Crkvu rado sam utvrdio u vjeri i zajedništvu u susretu s biskupima te zemlje i na dva euharistijska slavlja. Prvo je održano na velikom sportskom prostoru u središtu Yangona, a Evanđelje toga dana je podsjetilo da su progoni zbog vjere u Isusa nešto normalno za njegove učenike, kao prigoda za svjedočenje, ali da "ni vlas im s glave neće propasti" (usp. Lk 21, 12-19). Druga misa, posljednji čin posjeta Mjanmaru, bila je posvećena mladima: to je znak nade i poseban dar Djevice Marije, u katedrali koja nosi njezino ime. Na licima tih mladih, punih radosti, vidio sam budućnost Azije: budućnost koja neće biti budućnost onih koji izrađuju oružje, već onih koji šire bratstvo. U znaku nade bio je i čin blagoslova kamena temeljaca šesnaest crkava, sjemeništa i nuncijature: ukupno osamnaest!

Osim katoličke zajednice, imao sam priliku susresti i vlasti u Mjanmaru, ohrabrujući mirovne napore te zemlje i izrazivši nadu da će sve različite sastavnice te države, baš sve, surađivati u tom

procesu u uzajamnom poštovanju. U tom sam duhu susreo predstavnike različitih vjerskih zajednica prisutnih u zemlji. Na osobit sam način Vrhovnom vijeću budističkih redovnika izrazio poštovanje Crkve prema njihovoj drevnoj duhovnoj tradiciji i uvjerenje da će kršćani i budisti zajedno pomagati ljudima da ljube Boga i bližnjega, odbijajući svako nasilje i suprotstavljajući se zlu dobrom.

Nakon što sam napustio Mjanmar, pošao sam u Bangladeš, gdje sam najprije odao počast mučenicima borbe za neovisnost i "ocu nacije". Velika većina stanovništva Bangladeša je islamske vjeroispovijesti, pa je moj posjet – tragovima pohodâ blaženih Pavla VI. i sv. Ivana Pavla II. – označio daljnji korak u prilog poštovanja i dijaloga između kršćanstva i islama.

Predstavnike vlasti te zemlje podsjetio sam da je Sveta Stolica od samog početka podupirala volju bengalskog naroda za uspostavom neovisne države, kao i potrebu da se u njoj trajno štite vjerske slobode. Posebno sam želio izraziti solidarnost s Bangladešom u predanom radu na pomaganju izbjeglicama Rohindža naroda koji su masovno prebjegli na njegov teritorij, gdje je gustoća naseljenosti već među najvišima u svijetu.

Misa slavljenja u povijesnom parku u Dhaki obogaćena je ređenjem šesnaest svećenika i to je bio jedan od najznačajnijih i najradosnijih događaja s tog putovanja. Zapravo, i u Bangladešu i u Mjanmaru i ostalim zemljama jugoistočne Azije, hvala Bogu ne nedostaje zvanja, znak živih zajednica, gdje odzvanja Gospodinov glas koji poziva da ga se slijedi. Podijelio sam tu radost s bangladeškim biskupima i potaknuo ih u njihovu velikodušnom zauzimanju za obitelji, siromašne, obrazovanje, dijalog i društveni mir. Podijelio sam tu radost s mnogim svećenicima, posvećenim osobama te zemlje, kao i sa sjemeništarcima, novakinjama i novacima, u kojima sam vidio klice Crkve u toj zemlji.

U Dhaki smo doživjeli snažan trenutak međureligijskog i ekumenskog dijaloga koji mi je pružio priliku istaknuti otvorenost srca kao temelj kulture susreta, sklada i mira. Posjetio sam također "Kuću Majke Terezije", u kojoj je svetica boravila kad bi se nalazila u tome gradu, i koja prima mnogu siročad i osobe s invaliditetom. Ondje, u skladu sa svojom karizmom, sestre svakodnevno žive molitvu klanjanja i služenja siromašnom i trpećem Kristu. I nikada, nikada s njihovih usana ne silazi osmijeh: to su redovnice koje mnogo mole, koje služe onima koji pate i kojima je neprestano osmijeh na usnama. To je lijepo svjedočanstvo. Velika hvala tim malim sestrama.

Posljednji susret bio je s mladim Bengalcima, bogat svjedočanstvima, pjesmama i plesovima. Kako samo dobro plešu ti Bengalci! Znaju baš dobro plesati! To je praznik koji je očitovao radost evanđelja koju je ta kultura prihvatila; radost oplođena žrtvama mnogih misionara, mnogih katehista i kršćanskih roditelja. Na susretu su bili prisutni i mladi muslimani i pripadnici drugih religija: znak je to nade za Bangladeš, za Aziju i za čitav svijet. Hvala!

Moje misli sada lete k Jeruzalemu. U vezi s tim ne mogu prešutjeti duboku zabrinutost zbog stanja do kojeg je došlo proteklih nekoliko dana i istodobno želim uputiti usrdni apel svima da se zauzmu kako bi se poštivao status quo grada, u skladu s odgovarajućim rezolucijama Ujedinjenih naroda.

Jeruzalem je jedinstven grad, svet Židovima, kršćanima i muslimanima, koji u njemu časte sveta mjesta za pojedine religije i koji ima poseban poziv na mir.

Molim Gospodina da se taj identitet čuva i učvršćuje na dobrobit Svete Zemlje, Bliskog Istoka i čitavog svijeta, te da prevlada mudrost i razboritost, kako bi se izbjeglo dodavanje novih elemenata napetosti u svijetu kojeg već potresaju i označavaju mnogi okrutni sukobi.